

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z wniosku K. W.

o uznanie za nieważne wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 5 listopada 1990 r., sygn. VII P 723/90 i wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 13 grudnia 1991 r., sygn. VII P 548/91 w trybie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2026 r.,

na skutek skargi K. W. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie o sygn. Wiz.X.054.61.2025 i Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. IV Wiz.050.14.2026,

na podstawie art. 4 ust. 1b w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w związku z art. 35 § 1 k.p.k. przekazuje skargę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie.

[kf]

UZASADNIENIE

Pismem z 10 kwietnia 2026 r. K. W. wniósł „skargę na przewlekłość postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie o sygnaturze Wiz.X.054.61.2025 i Sąd Apelacyjny w Lublinie (...) o sygn. IV.Wiz.050.14.2026” (pisownia oryginalna).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 31 marca 2026 r., I NSP 347/24; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25).

Z uwagi na fakt, że skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed Sądem Okręgowym w Lublinie o sygn. akt Wiz.X.054.61.2025, jak i przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. IV.Wiz.050.14.2026, właściwym do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Lublinie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 4 ust. 1b w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w związku z art. 35 § 1 k.p.k. orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[a.t]